

Arrest

nr. 175 427 van 28 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren op 30 saratan 1360 (Afghaanse kalender, 21 juli 1981) in het dorp Arghande in het district Paghman van de provincie Kabul. U werkte de middelbare school af in 1376 (1997) en vervolgens begon u twee of drie jaar als kleermaker te werken in het districtscentrum van Paghman. Aan het begin van het jaar 1383 (2004) trad u in dienst van de Afghaanse nationale politie. Na het volgen van een training werd u aangesteld als de chauffeur van de politiechef van het district Paghman. Van uw dorpsgenoten vernam u dat de Taliban u ervan beschuldigde als spion voor de buitenlanders te werken. U verzekerde uw dorpsgenoten dat u niet voor buitenlanders werkte. Op 18 hoet 1384 (6 maart 2006) werd u door de Taliban ontvoerd, gemarteld en voor dood achtergelaten. U werd voor verzorging naar de stad Kabul overgebracht en aan het begin van het jaar 1385 (lente 2006) verliet u Afghanistan samen met uw

moeder en uw broer. Na een reis van enkele maanden kwam u in Griekenland aan waar u een asielaanvraag indiende. Op 30 april 2013 bekwamen jullie de subsidiaire beschermingsstatus. In Griekenland huwde u met S.G. en samen kregen jullie een dochter. Begin december 2014 werden uw familieleden van Griekenland naar Afghanistan gerepatriëerd waar ze thans in de stad Kabul verblijven. U bleef nog enkele maanden in Griekenland tot de geldigheid van uw verblijfsvergunning afliep en ze verlengd diende te worden. In de maand maart van 2015 verliet u Griekenland en reisde u naar België, waar u op 10 april 2015 asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van een taskara, een politiebadge, een badge en een verklaring van een wapenvergunning, twee verklaringen, een Griekse studentenkaart, vier Griekse verblijfsvergunningen, een huwelijksakte, een geboorteakte van uw dochter in Griekenland, zes stukken over uw tewerkstelling in Griekenland en een medisch attest neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de Taliban vervolgd te worden omdat ze op basis van uw tewerkstelling als politieagent beschuldigen van spionage voor de buitenlanders (CGVS p.12). Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de oorzaak van de vervolging door de Taliban, met name uw tewerkstelling als politieagent. Hoewel u beweert dat u in Paghman aangesteld was als chauffeur van de politiecommandant van het district blijkt dat u de naam van de toenmalige politiechef niet kent. U vermeldt de namen van twee personen die volgens u destijds de politiechefs van Paghman waren maar als u de naam van Mohammad Nayem Ibrahimkhel, de politiechef van Paghman in augustus 2005, genoemd wordt moet u bekennen dat hij u onbekend is (CGVS p.5,6,10). Geconfronteerd met de informatie van het CGVS oppert u enkel dat hij de post misschien bekleedde voor of na uw tewerkstelling in Paghman (CGVS p.11). Dat u als chauffeur van de politiechef niet vertrouwd bent met zijn naam haalt het geloof in de voorgehouden tewerkstelling bij de politie sterk onderuit.

De geloofwaardigheid van uw werk bij de politie wordt verder geschaad door uw gebrekkige kennis van de insignes. Hoewel uw verklaarde werk inderdaad al meerdere jaren achter u ligt, kan er in het aangehaalde tijdsverloop onvoldoende verklaring gevonden worden voor de vaststelling dat u geen enkel insigne meer kent (CGVS p.10-11) aangezien u gedurende bijna twee jaar zowat dagelijks met die insignes in aanraking moet zijn gekomen.

Ook geeft u geen realistisch verloning voor uw arbeidsprestaties weer. U stelt dat u als chauffeur en laagste in rang na uw opleidingsperiode 13.000 Afghani per maand verdiende (CGVS p.5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat het loon van een patrolman ten tijde van uw verklaarde dienst eerst amper 16 dollar of ca 800 Afghani per maand was en in 1384 (2005) na een loonshervorming steeg tot 70 dollar of ca 3500 Afghani. Het gigantische verschil tussen uw verklaringen en de objectieve informatie kalft verder het geloof in uw werk als politieagent af.

Uw verklaringen over de onderdelen van de Afghaanse nationale politie kunnen evenmin overtuigen. U beweert immers dat de Afghaanse nationale politie verdeeld is in regionale en nationale politie. Met regionale politie bedoelt u de Afghaanse lokale politie, zo blijkt (CGVS p.14). De Afghaanse lokale politie werd echter pas in 2010 opgericht als opvolger van de Arbaki of lokale stammenmilities. Uw antwoord pleit dus allerminst voor uw tewerkstelling als politieagent in 2004 en 2005. Als u nogmaals dezelfde vraag gesteld wordt, luidt uw antwoord opnieuw regionale en nationale politie aangevuld door de internationale organisatie Interpol en de grenspolitie (CGVS p.14). Enkel de grenspolitie was in 2004 en 2005 effectief een onderdeel van de Afghaanse nationale politie. Het uniform van de grenspolitie omschrijft u als hetzelfde uniform als het uwe maar dan in een donkerder tint grijs (CGVS p.14). In werkelijkheid tonen de uniformen van de grenspolitie beige camouflagepatronen terwijl u als reguliere politieagent een effen uniform droeg.

Van de veiligheidssituatie in Paghman in de jaren dat u er diende, bent u ook onvoldoende op de hoogte. Uw kennis van de incidenten in Paghman de jaren van uw dienst beperkt zich tot een ontploffing en een conflict tussen twee commandanten. Van de burgerbetoging tegen de landinname door de

belangrijkste krijgsheer in Paghman heeft u geen weet (CGVS p.10). Ook een ontploffing waarbij buitenlanders gewond raakten is u onbekend. Een klopjacht in uw district op zoek naar gekidnapte buitenlanders is u ook ontgaan. Indien u inderdaad als chauffeur van de politiechef van het district Paghman zou gewerkt hebben, zou u weet mogen hebben van de belangrijkste veiligheidsincidenten in de periode dat u er tewerk was gesteld.

Ook stelt uw kennis van de tegenstanders van uw eenheid, de Taliban, teleur. Hoewel u beweert dat er Talibancommandanten actief zijn in uw dorp, bent u niet in staat ook maar één commandant bij naam te noemen (CGVS p.11).

Het hierboven aangekaarte gebrek aan kennis van de werking van de politie en van de situatie in het district waar u tewerk was gesteld, halen het geloof in uw verklaarde tewerkstelling bij de politie sterk onderuit.

Voorts moet er aangekaart worden dat de stukken die u neerlegt ter staving van uw tewerkstelling duidelijke vervalsingen zijn. Hoewel u beweert dat de politiebadge en de wapenvergunning originelen zijn, blijken ze kopieën waarop een originele foto is bevestigd. De stempels op beide stukken werden gekopieerd en later werd de afdruk op de originele foto's doorgetrokken. Dat deze opmaak aan de chaotische heropbouw van de Afghaanse staat te wijten is, kan niet aanvaard worden. Het plaatsen van een echte stempel is immers een veel minder complexe handeling dan de hierboven beschreven werkwijze (CGVS p.6). Daarnaast valt het op dat de stempel op de badges en op de wapenvergunning tegenstrijdige informatie bevat. Zo staat er in de stempel een verwijzing naar de 'Islamitische republiek Afghanistan' en het jaartal 1380 (21 maart 2001 – 20 maart 2002) vermeld. De benaming Islamitische Republiek werd evenwel slechts in 2004 ingevoerd. U heeft geen verklaring voor dit anachronisme. Wat betreft de vergunning in A4-formaat dient er eveneens opgemerkt te worden dat niet alleen de stempel op het blad gekopieerd werd maar dat ook de hoofding duidelijk het resultaat is van knip- en plakwerk.

Vervolgens mag het ook verbazen dat uw politiebadge tien jaar geldig is. Het doel van de badges is om een actuele veiligheidscontrole van de betrokken politieagent toe te laten. Het uitreiken van badges met een zeer lange geldigheid strookt niet met dit opzet. Dat u andermaal beweert dat het een tijdelijke situatie was die veranderd zou worden, is geen afdoende verklaring (CGVS p.6). Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat de neergelegde badges en de brief vervalsingen zijn. Dat u valse stukken aanbrengt om uw tewerkstelling bij de politie mee aan te tonen, haalt het geloof in uw politiecarrière sterk onderuit.

Als u tenslotte gevraagd wordt om zelf informatie aan te dragen waaruit uw verklaarde tewerkstelling bij de politie blijkt, somt u drie namen van instructeurs aan de politieacademie op en legt u de betekenis de kleuren rood, geel en groen in het takenpakket van een politieagent uit. Meer informatie kan u niet aanbrengen en uw toevoeging weegt dan ook niet op tegen de hierboven gemaakte vaststellingen (CGVS p.14).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw tewerkstelling bij de politie. Aangezien u uw vrees voor de Taliban volledig ontleent aan deze tewerkstelling moet er besloten worden dat ook uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van

enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Naast de hierboven besproken stukken legt u nog stukken betreffende uw verblijf in Griekenland, twee verklaringen en een medisch attest neer. De stukken uit Griekenland hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het medisch attest lijst uw littekens op, maakt melding van stress over uw familie, hoofdpijn en rugpijn en haalt uw verklaringen aan over de omstandigheden waarin u de beschreven verwondingen opliep. Er dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Aan de twee verklaringen kan geen bewijswaarde toegekend worden. U legt immers slechts kopieën neer waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het

CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève”, van artikel 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook op een beoordelingsfout.

Verzoeker wijst erop dat de naam Abdul Razaq is terug te vinden in een internetartikel van 29 juli 2006, waarin wordt vermeld dat deze “Police chief of Paghman” was.

Vervolgens meent verzoeker dat de *protection officer* tijdens het gehoor niet echt ver is gegaan met zijn vraag betreffende de insignes van de Afghaanse politie. “De *protection officer* heeft niet gevraagd of hij toch wel nog een paar insignes kent en hem bijvoorbeeld een paar insignes getoond om na te gaan om hij die wel herkende. Langs de andere kant is het ook aannemelijk dat te beantwoorden tot die soort vraag 10 jaar na het einde van het uitoefenen van een functie niet evident is.” Volgens hem blijkt uit het gehoorverslag dat hij wel de verschillende graden bij de politie kon opsommen.

Verder is het voor verzoeker niet duidelijk hoe verweerder tot het besluit is gekomen dat verzoeker als een “patrolman” kan worden beschouwd. Hij wijst erop dat hij een hoger salaris had aangezien hij hogere studies had gedaan en gedurende vier maanden naar de politieacademie was gegaan, terwijl de meerderheid van de politiemannen niet heeft gestudeerd en een kortere opleiding heeft gedaan. Uit een internetartikel blijkt volgens hem dat de opleiding van een “patrolman” tot 2011 maar zes weken duurde, hetgeen zijn stelling bevestigt, namelijk dat hij geen gewoon “patrolman” was. Hij heeft een betere opleiding gehad, waardoor het aannemelijk wordt dat hij een hoger salaris had dan een gewoon “patrolman”, aldus verzoeker. Hij wijst erop dat hij heeft uitgelegd dat hij tijdens zijn opleiding 3500 Afghani per maand verdiende, hetgeen overeenkomt met het salaris van een “patrolman”.

Vervolgens stelt verzoeker dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij de term “lokale politie” niet heeft gebruikt. Met “regionale politie” bedoelde hij de arbaki. Hij verwijst naar een verslag van de *Afghanistan Research and Evaluation Unit* van juli 2008, dat bevestigt dat de arbaki in 2005-2006 bestonden en toen meer macht namen.

Voorts vindt verzoeker het niet eerlijk te stellen dat zijn kennis zich tot een ontploffing en een conflict tussen twee commandanten beperkt, daar uit het gehoorverslag blijkt dat hij details heeft gegeven over die incidenten hetgeen aantoont dat hij ze van dichtbij heeft meegemaakt. Hij merkt op dat hem geen vraag werd gesteld over incidenten waarbij buitenlanders betrokken waren. Het lijkt hem aannemelijk dat hij zich incidenten die tien jaar geleden zijn gebeurd en tijdens dewelke niemand om het leven is gekomen, spontaan niet kan herinneren.

Verder wijst verzoeker erop dat hij kan uitleggen hoe de nummerplaten van de politie eruit zien en informatie kon geven over personen die verantwoordelijkheden hadden toen hij zijn opleiding volgende aan de politieacademie. Hij gaf ook informatie over de periode dat hij was tewerkgesteld als politieagent, vertelde dat hij naar Kandahar werd gestuurd voor twee maanden opleiding en legde de betekenis van de kleuren rood, geel en groen in het takenpakket van een politieagent uit. Hij benadrukt dat zijn uitleg over de kleuren rood, geel en groen in het takenpakket van een politieagent ook blijkt uit een artikel van 2010 getiteld “Afghan Commando Force Growing”.

Vervolgens stelt verzoeker nog: *“Die zeer specifiek informatie die verzoeker kon geven over de opleiding samen met de andere informatie dat hij gaf toont aan dat het hoogst waarschijnlijk is dat hij wel als politieagent tewerkgesteld werd in Afghanistan tussen 2004 en 2006. Als gevolg wordt zijn verhaal dat hij opgepakt werd door de Taliban en door hen gemarteld werd totaal aannemelijk. Over wat hij precies meemaakte gaf hij details bij DVZ (vragenlijst vraag 5): [...]”* Op het CGVS voegt hij toe dat de taliban alles wist over hem, zijn werk en zijn vader. Zijn vader was een generaal bij het leger en werd in 1371 (1992) vermoord. Hij wijst erop dat hij ter staving verschillende documenten neerlegde: een medisch attest (waaruit blijkt dat hij veel lichamelijke letsels vertoont) en twee verklaringen. Hij stelt dat hij in België door een psycholoog bij een vzw wordt gevolgd. Hij meent dat men ervan moet uitgaan dat hij in het verleden reeds werd vervolgd of reeds ernstige schade heeft ondergaan, zodat toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor het de taak is van verweerder om te bewijzen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Naast het trauma dat hij heeft opgelopen door wat hij meemaakte, meent verzoeker dat er geen redenen bestaan om aan te nemen dat hij geen risico meer zou lopen. Enerzijds wijst hij op de veiligheidssituatie in Afghanistan, die zeer volatiel is. Anderzijds stelt hij een risicoprofiel te hebben, waaromtrent hij verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van mei 2016 waarin *“wordt onderlijnd dat mensen die terugkeren uit Westerse landen gefolterd werden of vermoord, onder andere, omdat men dacht dat zij als spionnen akteren voor een westerse land: [...]”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vier internetartikels (stukken 3-6). Ter terechtzitting legt verzoeker een ‘bijkomende nota’ met twee medische attesten voor.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban in maart 2006 werd ontvoerd, gemarteld en voor dood achtergelaten omwille van zijn werk als chauffeur van de politiechef van het district Paghman van 2004 tot 2006. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde tewerkstelling als politieagent gelet op (a) het feit dat hij de naam niet kent van de toenmalige politiechef van het district Paghman en van wie hij stelt de chauffeur te zijn geweest, (b) kennis van de insignes van de Afghaanse politie gebrekkig is, (c) zijn onrealistische weergave van zijn verloning als politieagent, (d) zijn ongeloofwaardige verklaringen over de onderdelen van de Afghaanse nationale politie, (e) zijn beperkte kennis van de veiligheidssituatie in Paghman ten tijde van zijn beweerde tewerkstelling als politieagent, en (f) zijn kennis van de tegenstanders van zijn eenheid, de taliban, te wensen overlaat en hij niet één talibancommandant bij naam kan noemen, (ii) wordt vastgesteld dat de politiebade en de wapenvergunning valse stukken zijn, (iii) de overige door hem neergelegde stukken de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, (iv) zijn verblijf in Griekenland geen verband houdt met zijn asielmotieven, en (v) hij zich met betrekking tot zijn medische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er dient op gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoeker gebruik maakt van valse stukken: *“Voorts moet er aangekaart worden dat de stukken die u neerlegt ter staving van uw tewerkstelling duidelijke vervalsingen zijn. Hoewel u beweert dat de politiebade en de wapenvergunning originelen zijn, blijken ze kopieën waarop een originele foto is bevestigd. De stempels*

op beide stukken werden gekopieerd en later werd de afdruk op de originele foto's doorgetrokken. Dat deze opmaak aan de chaotische heropbouw van de Afghaanse staat te wijten is, kan niet aanvaard worden. Het plaatsen van een echte stempel is immers een veel minder complexe handeling dan de hierboven beschreven werkwijze (CGVS p.6). Daarnaast valt het op dat de stempel op de badges en op de wapenvergunning tegenstrijdige informatie bevat. Zo staat er in de stempel een verwijzing naar de 'Islamitische republiek Afghanistan' en het jaartal 1380 (21 maart 2001 – 20 maart 2002) vermeld. De benaming Islamitische Republiek werd evenwel slechts in 2004 ingevoerd. U heeft geen verklaring voor dit anachronisme. Wat betreft de vergunning in A4-formaat dient er eveneens opgemerkt te worden dat niet alleen de stempel op het blad gekopieerd werd maar dat ook de hoofding duidelijk het resultaat is van knip- en plakwerk.

Vervolgens mag het ook verbazen dat uw politiebade tien jaar geldig is. Het doel van de badges is om een actuele veiligheidscontrole van de betrokken politieagent toe te laten. Het uitreiken van badges met een zeer lange geldigheid strookt niet met dit opzet. Dat u andermaal beweert dat het een tijdelijke situatie was die veranderd zou worden, is geen afdoende verklaring (CGVS p.6). Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat de neergelegde badges en de brief vervalsingen zijn. Dat u valse stukken aanbrengt om uw tewerkstelling bij de politie mee aan te tonen, haalt het geloof in uw politiecarrière sterk onderuit."

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motivering, die als vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. Het feit dat verzoeker gebruik maakt van valse stukken, doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door hem ingeroepen asielrelaas.

In onderhavig verzoekschrift verwijst verzoeker naar een internetartikel van 29 juli 2006 (verzoekschrift, stuk 3) waarin de naam Abdul Razzaq als "*Police chief of Paghman*" voorkomt. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen evenwel terecht op verzoeker verklaarde dat hij tot hoet 1384 (maart 2006) bij de politie werkte, terwijl hij enkel verwijst naar Abdul Razzaq die in juli 2006 politiechef was in Paghman en dus ná verzoekers tewerkstelling. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt evenwel dat Mohammad Nayem Ibrahimkhel in augustus 2005 politiechef was in Paghman, dus tijdens verzoekers tewerkstelling, terwijl verzoeker deze naam niet kende (gehoorverslag CGVS, p. 10) hetgeen niet aannemelijk is.

Betreffende de insignes van de Afghaanse politie voert verzoeker aan dat de *protection officer* niet echt ver is gegaan met zijn vraag en niet eens heeft gevraagd of verzoeker nog een paar insignes kent en bijvoorbeeld een paar insignes heeft getoond om na te gaan of verzoeker deze wel herkent. Tevens wijst verzoeker erop dat zijn tewerkstelling bij de Afghaanse politie dateert van meer dan tien jaar geleden. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Het komt noch aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad toe om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. In zijn nota met opmerkingen wijst verweerder er trouwens terecht op dat verzoeker in eerste instantie werd gevraagd naar het insigne van de graad "*samunwal*" (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Aangezien verzoeker verklaart twee jaar als Afghaanse politieagent te hebben gewerkt, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige informatie kan verschaffen over de insignes die bij de Afghaanse politie werden gebruikt, ook al vond deze tewerkstelling ondertussen ruim tien jaar geleden plaats. Hierbij kan herhaald worden dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag gebruik maakte van valse stukken, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid aantast alsook de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling als Afghaanse politieagent daar hij deze valse stukken voorlegt ter staving van deze tewerkstelling. Indien verzoeker werkelijk tewerkgesteld zou zijn geweest bij de Afghaanse nationale politie, kan niet worden ingezien waarom hij in het kader van onderhavige asielprocedure zou moeten gebruik maken van valse stukken. Dat hij wel een aantal graden van de Afghaanse politie kon opsommen, zoals hij opmerkt in zijn verzoekschrift, doet aan het voorgaande geen afbreuk; de motiveringsplicht in hoofde van verweerder behelst geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Wat betreft de verloning die hij als politieagent kreeg, vraagt verzoeker zich af hoe verweerder besluit dat hij als "*patrolman*" kan worden beschouwd én wijst hij erop dat hij een hoger salaris had omdat hij hogere studies had gedaan en een langere opleiding had gevolgd dan de opleiding van een "*patrolman*" zoals dit blijkt uit een bijgevoegd internetartikel (verzoekschrift, stuk 4). Verweerder benadrukt in zijn nota met opmerkingen evenwel terecht dat verzoeker verklaarde dat hij bij de politie de laagste graad had en 13.000 Afghani per maand verdiende (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6), terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat een "*patrolman*" in de periode 2004-2006 (dus

tijdens verzoekers tewerkstelling) ongeveer 800 Afghani per maand verdiende. Hiermee wordt niet bedoeld dat verzoeker zelf een “patrolman” was, doch het is niet aannemelijk dat verzoeker verklaart als laagste graad een salaris te verdienen dat een factor 16 hoger ligt dan hetgeen een “patrolman” verdient. Dit verschil kan niet louter worden verklaard door het feit dat verzoeker hoger onderwijs heeft gevolgd of een langere opleiding zou hebben gevolgd. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen overigens terecht dat het feit dat verzoeker een opleiding zou hebben gevolgd van vier maanden, terwijl uit de informatie blijkt dat een opleiding van een “patrolman” maar zes weken duurde, eerder verzoekers asielrelaas ondermijnt dan ondersteunt. Opnieuw kan herhaald worden dat verzoekers algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling reeds werden aangetast door het feit dat hij ter staving van deze tewerkstelling van valse stukken heeft gebruik gemaakt (zie *supra*).

Verder voert verzoeker aan dat hij niet de term “lokale politie” heeft gebruikt, dat hij met “regionale politie” de Arbaki bedoelde en dat uit een verslag uit juli 2008 (verzoekschrift, stuk 5) blijkt dat de Arbaki bestonden in 2005-2006 en toen meer macht naar zich toe trokken. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker wel degelijk de term “regionale politie” gebruikte en slechts na suggestieve vraagstelling van de protection officer bevestigde dat hij hiermee de Arbaki bedoelde (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt echter dat er in Afghanistan pas sinds 2010 sprake is van een lokale (dus regionale) politie als opvolger van de Arbaki. Nergens wordt in de bestreden beslissing ontkend dat de Arbaki in de periode 2005-2006 bestonden (verzoekschrift, stuk 5). Dat verzoeker melding maakt van een onderdeel van de Afghaanse politie dat pas in 2010 werd opgericht, is dan ook niet van aard zijn beweerde tewerkstelling bij de Afghaanse politie in de periode 2004-2006 geloofwaardig te maken. Tevens wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat, gelet op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’), verzoeker de uniformen van de grenspolitie niet correct weergeeft. In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen dit motief zodat ook dit door de Raad wordt hernomen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Paghman ten tijde van verzoekers beweerde tewerkstelling als Afghaanse politieagent, dient vastgesteld dat verzoekers kennis inderdaad beperkt is. Als politieagent die werkte als chauffeur van de politiechef van het district Paghman kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij een gedegen kennis heeft van de veiligheidssituatie en –incidenten ten tijde van zijn werkzaamheden, ook al vond deze tewerkstelling ondertussen ruim tien jaar geleden plaats. Dat verzoeker slechts twee incidenten kan opsommen, is niet aannemelijk. Bovendien wordt er in de nota met opmerkingen terecht op gewezen dat verzoekers kennis van deze twee incidenten eveneens beperkt is (gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit klemmt des te meer daar hij niet eens de naam van één talibancommandant kan opnoemen, terwijl hij zelf verklaart dat dezen actief waren in zijn dorp. Dat hem geen vragen werden gesteld over incidenten waarbij buitenlanders betrokken waren, doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en het is niet aan de *protection officer* om het gehoor te “sturen”.

Waar verzoeker wijst op een aantal zaken die hij wél kon opnoemen (nummerplaten Afghaanse politie, betekenis van de kleuren rood, geel en groen in het takenpakket van een politieagent *et cetera*), dient nogmaals herhaald dat de motiveringsplicht in hoofde van verweerder geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Het bijgevoegde internetartikel (verzoekschrift, stuk 6) doet hieraan geen afbreuk.

Betreffende het medisch attest, dient erop gewezen dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Hoe dan ook dient verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische problemen te beroepen op de hiertoe geëigende procedure en dient hij meer bepaald een aanvraag van machtiging tot het verblijf gericht aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker aanvoert dat hij een trauma heeft opgelopen ten gevolge van wat hij heeft meegemaakt, dient vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofd kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen

af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht gesteld als volgt:

“De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Naast de hierboven besproken stukken legt u nog stukken betreffende uw verblijf in Griekenland, twee verklaringen en een medisch attest neer. De stukken uit Griekenland hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het medisch attest lijst uw littekens op, maakt melding van stress over uw familie, hoofdpijn en rugpijn en haalt uw verklaringen aan over de omstandigheden waarin u de beschreven verwondingen opliep. Er dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Aan de twee verklaringen kan geen bewijswaarde toegekend worden. U legt immers slechts kopieën neer waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afghaanse asielzoeker.”

Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van mei 2016 en stelt dat hij een risico loopt omwille van zijn verwestering, dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat. Verzoeker voert evenwel geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn verwestering, noch duidt hij aan waaruit deze verwestering *in concreto* en *in casu* zou bestaan. Dit klemt des te meer daar verzoeker noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor op het CGVS melding maakte van een dergelijke vrees voor vervolging. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegde doen aan hetgeen vooraf gaat geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het attest van de gezondheidsdienst ‘Ulysse’ waarbij wordt bevestigd dat verzoeker sedert maart 2016 psychologisch wordt gevolgd doet evenmin afbreuk aan de voorgaande vaststellingen net zomin als de

aanvraag voor een medische expertise bij de 'asbl Constans'. Het attest van de psycholoog stelt dat verzoeker aan een psychologische stoornis lijdt "onder andere omwille van de vervolgingen waarvan hij het slachtoffer werd in Afghanistan". Nog daargelaten dat een psycholoog geen arts is blijkt duidelijk uit het verslag dat de psycholoog de vastgestelde "état de grande souffrance psychologique" in hoofd van verzoeker relateert aan de door verzoeker afgelegde verklaringen over zijn asielrelaas dat, zoals hoger reeds werd vastgesteld, ongeloofwaardig werd bevonden. Dit attest toont derhalve geenszins het beweerd oorzakelijk verband aan tussen de door verzoeker aangehaalde feiten en de door de psycholoog vastgestelde "grande souffrance psychologique". Ten slotte spreekt het voor zich dat een loutere aanvraag voor een medische expertise in deze geen bewijs kan vormen van verzoekers verklaringen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en bijgevolg door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER